

J. H. Jensen: Foruden de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup), og som jeg paa det bedste skal anbefale, ville ærede Medlemmer have opdaget, at der af 3 andre Medlemmer — to foruden mig — er stillet to Ændringsforslag til. Disse to Ændringsforslag gaa i samme Retning som de af det ærede Medlem for Kellerup stillede, idet de gaa ud paa at gøre Begravelser saa fri og frisindede som muligt. I § 1, som den for Øjeblikket er affattet, er der givet Præsten Tilladelse til at lade Lægmænd tale ved Begravelser, naar de høre til Folkekirken, ellers ikke. Vi have ment, at denne Bestemmelse er unødigt og overflødig. Vi erkende saa fuldt ud, at hvor Præsten skal medvirke, bør der ingen Tale holdes uden i Forstaaelse med Præsten, og at det derfor lægges i Præstens Haand, hvorvidt Tale maa holdes eller ikke. Men vi kunne med vor bedste Villie ikke forstaa, at i det Tilfælde Præsten har levet i god Forstaaelse med den afdøde, og denne derfor har ønsket Præstens Medvirkning ved Begravelsen, og den afdøde ligeledes har levet i god Forstaaelse med en, der stod udenfor Folkekirken, og som derfor kunde ønske at sige nogle Ord ved Graven, skulde dette ikke kunne tillades, naar Præsten gav sit Samtykke. Det er tilladt mange Gange i den forangangne Tid, og saa vidt mig bekendt, har der aldrig nogen Sinde fundet Ulemper Sted ved saadanne Begravelser. Præsten har altid været klar over, at naar han gav en saadan Tilladelse, vilde den paagældende optræde med den nødvendige Taktfuldhed, og derfor er der sikkert aldrig nogen Sinde foregaaet forargelige Optrin eller noget, som kunde give Anstød ved Begravelserne. Men naar dette aldrig har været Tilfældet, hvorfor skulde vi saa nu ved Lov fastslaa, at en saadan Tilladelse ikke skal kunne gives i Fremtiden, skønt vi mange Gange have givet den i den forbigangne Tid. Vi mene, at det 20de Aarhundrede skulde bringe Friheden en større Udvikling end det foregaaende Aarhundrede, ogsaa paa dette Omraade. Naar det nu blev lagt i Præstens Haand, vil Præsten ikke kunne blive overrasket, idet der udtrykkeligt staar, at det skal meddeles Præsten, inden Handlingen paabegyndes, at denne eller hin ønsker at tale. Præsten vil derfor have Tid til efter ment Overlæg at tage sin Bestemmelse. Men naar saadanne Sikkerhedsforanstaltninger ere trufne, er der ingen Grund til for Fremtiden at forlange, at den paagæl-

dende skal være Medlem af Folkekirken for at faa Lov til at tale. Sætter man en saadan Bestemmelse ind i Loven, vil det sikkert være generende for mange Præster, at de paa Grund af en Lovparagraf, som Rigsdagen har givet, ikke kunne give en saadan Tilladelse. Jeg tror derfor, at Præsten vil være tjent med, at disse Ord „hører til Folkekirken“ udgaa, saa at Præsten, naar han skønner, at det vil være hensigtsmæssigt og ønskeligt, at den paagældende kan komme til at tale, uanset om han hører til Folkekirken, kan give denne Tilladelse. Jeg skal derfor paa Forslagsstillernes Vegne anbefale denne Ændring.

Det andet Ændringsforslag, vi have stillet, angaar Klokkeringningen. Som § 7 var affattet, da den kom til Landstinget, var der her temmelig skarpe Bestemmelser. Det kunde maaske nok lade sig gøre, at Klokkerne kom til at ringe over alle, men det kunde ogsaa tænkes, at en hel Del vilde blive stedt til Hvile, hvor det ikke kunde tillades, idet det blev lagt i Præstens Haand i visse Tilfælde at tage Bestemmelse derom. Fandt Præsten, at den paagældende havde ført et mindre hæderligt Liv, kunde han nægte al Klokkeringning. Landstinget mente, at en saadan Bestemmelse ikke var passende i vor Tid, og tog den derfor ud af Paragraffen, saa at Præsten ikke har nogen som helst Ret til at afgøre, om Klokkeringning maa finde Sted eller ikke. Men endskønt Landstingets Affattelse var et stort Fremskridt, have vi dog ment, at den ikke gik vidt nok. Maaske har det ikke staaet klart for Landstinget i Øjeblikket, at det var nødvendigt at gaa videre. Vi have imidlertid ment, at vi burde gaa eet Skridt videre. Der staar i Paragraffen, at Kirkeklokkerne maa ringe, „naar den afdøde ved Daaben er optagen i de Kristnes Samfund“. Dermed er altsaa sagt, at enhver, hvorover der skal ringes, skal være døbt. Men naar Præsten intet Skøn skal have, er der med det samme sagt, at enhver, der er døbt med den kristne Daab, kan faa Klokkeringning, hvor forargeligt og gudsforgaaende et Liv, han end har ført. Kan det dokumenteres, at den paagældende er døbt med den kristne Daab, kan han godt have gjort Halløj med denne Daab og hele Kristendommen, ved Begravelsen kan der dog forlanges Klokkeringning. Jeg har ikke det mindste imod, at det gaar saaledes til. Klokkerne blive ikke vanhelligede, fordi de komme til at lyde over en afdød, som i sin Levetid ikke har